

[Bindslev.]

Fristen 2 Uger, en Frist, som i Praksis har vist sig at være alt for kort og i det hele taget har været egnet til paa unødvendig Maade at vanskeliggøre Administrationens Arbejde. Magistraten har derfor henstillet til Indenrigsministeriet helt at stryge denne Frist, subsidiært at forlænge den væsentligt, og det er altsaa det, man nu har gjort, idet man har sat den til 4 Uger.

Man maa imidlertid anse det for lidet rationelt, at Udlejeren kun skal have skriftlig Underretning i de Tilfælde, hvor Lejeaftalen nægtes godkendt helt eller delvis, men ingen Meddelelse, naar Lejeaftalen vil kunne godkendes af Kommunalbestyrelsen. I et saadant Tilfælde staar Ejeren, dersom den af Loven viste Fremgangsmaade følges, uden noget som helst Bevis for den nye Lejeaftales Gyldighed, og Lejeren, som er blevet hørt om Lejeaftalen, er ganske uden Underretning om Kommunalbestyrelsens Stilling til Sagen. Magistraten har ud fra den Vurdering, at Ejeren har et rimeligt Krav paa at kunne dokumentere Resultatet af den af ham foretagne Anmeldelse af den nye Lejeaftale, og at Lejeren ogsaa kan kræve Besked om Magistratens Afgørelse i det foreliggende Tilfælde, steds underrettet saavel Ejer som Lejer skriftligt om Afgørelsen, og vi finder det i og for sig rimeligt ogsaa at fastslaa dette i Loven.

Der er saaledes en Række, man kan kalde dem smaa Ting, men i alt Fald Ting, som i den daglige Administration kan komme til at virke som Gnidning og kan give Anledning til Misforstaaelser, Kritik og Klager, og, som jeg sagde før, jo mere permanent Loven bliver af Karakter, des nødvendiggøre er det, at der skabes Klarhed og klare Regler.

Der er endnu en Række Omraader, hvor jeg synes, det vilde være ønskeligt, om der kunde skabes større Klarhed. Hvad mener man f. Eks. med en „rimelig Forrentning“? Det er en af de Ventiler, som har været indsat i den nugældende Lov, ifølge hvilken en Ejer skulde have Ret til at faa en større Husleje; men hvad forstaar man ved en „rimelig Forrentning“? Det overlades til de enkelte Kommunalbestyrelsens Skøn, og det er vistnok saaledes, at man de forskellige Steder administrerer højst forskelligt paa dette Punkt.

Der er et andet uklart Punkt, det er Spørgsmaalet om de frivillige Overenskomster. At de frivillige Overenskomster ikke har kunnet have Gyldighed, naar de ikke har været forelagt Kommunalbestyrelsen

til Afgørelse, er aldeles klart, og det er det Forhold, at man i en Række Tilfælde, vistnok endda i overordentlig mange Tilfælde, er gaaet uden om Kommunalbestyrelsen, der har medført rimelige Straffebestemmelser. Men, siger jeg, der er opstaaet en helt ny Situation nu, hvor jo utvivlsomt samtlige nye Lejeaftaler vil blive indbragt for Kommunalbestyrelserne. Hvorledes ligger Landet saa bagefter, naar Lejeren altsaa har været bekendt med sin Rettighed i Henhold til Lovgivningen, hvor ingen Misforstaaelse kan være mulig — hvordan er Forholdet saa med Hensyn til de frivillige Overenskomster?

Jeg peger paa disse Ting, fordi jeg synes, Lovgivningsmagten bør gøre sig de Problemer klart, der foreligger, og jeg haaber, der maa være Tid nok til at behandle alle disse Punkter i et Udvalg, saaledes at den Lovgivning, vi faar ud af det, saa vidt muligt kan være tilfredsstillende for alle Parter, men i alt Fald tilfredsstillende i den Henseende, at den skaber Klarhed og ikke Tvivl, at den skaber Orden og Regulering og ikke Misforstaaelser og Grund til Klager og Kritik.

Valdemar Sørensen: Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Bindslev i, at der paa ikke saa faa Punkter af denne Lovgivning bør tilstræbes lidt større Klarhed end den, der udmærker den i Øjeblikket, og i Særdeleshed større Klarhed end den, der udmærker det foreliggende Lovforslag. Jeg skal tage et bestemt Eksempel. Den nye § 17, der er indsat i Forslaget, lyder ordret saaledes:

„Bestemmelserne i §§ 1—4 omfatter ikke de i § 54, Stk. 2, og § 60, Stk. 2, i Lov om Leje omhandlede Lejemaal, dog at Bestemmelserne i §§ 2 og 4 finder tilsvarende Anvendelse, naar et Lejemaal, som omfattes af § 54, Stk. 2, Pkt. 1 og 4, og § 60, Stk. 2, Pkt. 1, i Lov om Leje, opfører inden den 1. April 1943.“

Jeg tør vist rolig udlove en Præmie til den, der som almindeligt Menneske kan finde ud af, hvad den Paragraf gaar ud paa. Det er ikke muligt uden en større Sammenstilling af tidligere Love og Forslag, og naar man ved saa sikkert, at denne Lov er Folkelæsning, forekommer det mig, at Paragraffen i høj Grad trænger til Udfløtning, saa man kan se, hvad der staar i den, hvilke nye Ting den bringer. Den bringer virkelig nye Ting af betydelig Vigtighed for de Lejemaal, der berøres af det.

Paragraffen angaar for det første tids-